

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 15.

Den 15. April 1878.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Eldste Joseph F. Smith,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 30te September 1877.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

Udydighed er en af Himlens Fordringer og derfor et af Evangeliets Principer. Fordres Udydighed af Alle? Ja, af Alle. Hvorledes, imod deres Vilje? Nej, paa ingen Maade. Der er ikke givet Menneskene nogenformhelt Magt eller Midler, som det er lovligt at benytte til at tvinge Menneskene til at adlyde Guds Vilje imod deres Ønske, undtagen Overtalelse og gode Raad, men der er fastsat en Straf for Udydighed, som Alle maa lide, der ikke ville adlyde Himlens Love og klare Sandheder.

Er det en saa vanskelig Sag at adlyde Evangeliet? Nej, det er en let Sag for dem, som have Anden deraf. De fleste i denne Forsamling kunne bevidne, at Evangeliets „Mag er gavnligt, og dets Byrde let.“ Dem, som have annammet det, ville blive dømt til at følge deres Gjerninger deri, hvadenten de ere onde eller gode. Til Saadanne, som ikke ere deres Bagter tro, vil der omfider blive sagt:

„Gik bort fra mig.“ Forgjæves ville de undskyldte sig med deres tidligere Tro og gode Gjerninger. Hvorfor? Fordi Løbet er ikke for den Hurtige, ej heller Slaget altid for den Starke, men for den, som er bestandig indtil Enden. Vi maa frelse os selv af denne gjenstridige Slægt. Det er et uafbrudt Arbejde, men de Retfærdiges Styrke skal være tilstrækkelig til deres Dag. Jesus sagde: „I min Faders Hus er mange Boliger.“ Der er een Herlighed eller Bolig, hvorpaa Solen fremstilles som Billede, en anden, hvorpaa Maanen fremstilles som Billede og endnu en tredje, der lignes ved Stjernerne paa Himlen, og i denne sidste vil dens Beboeres Tilstand være forskjellig, ligesom Stjernerne ere forskellige i Klarhed. Enhver vil erholde ifølge sine Gjerninger og sin Kundskab. „Disse ere de, som ere af Paulus eller Apollos, Nogle af En og Nogle af en Anden, Nogle af Kristus, Johannes, Moses,

Elias, Esajas og Enok, men annamme ikke Evangeliet, ejheller Jesu Vidnesbyrd." Saaledes vil der blive udvist upartisk Retfærdighed mod Alle, og Ingen ville gaa fortabt uden Fortabetsens Børn.

Lad os behandle alle Menneskers religiøse Anskuelser med Overbærenhed, ligemeget om de afvige fra vore og forekomme os urimelige og taabelige. De, som nære dem, kunne være ligesaa op-rigtige og nidjære i deres Overbevisning, som vi ere. Det er godt at prøve alle Ting, saavidt vi kunne, og være visse paa at holde fast ved det Gode, ligegyldigt hvor vi finde det. Det er ikke sandsynligt, at Haan vil kunne overbevise Nogen om hans Bildfarelse, og hvis det gjør, vil det maasse tilintetgjøre hans Afgtelse og Kjerlighed for dens Ophavsmand, og dersom han har Sandheden, rimeligvis bringe ham til at forkaste den.

Jeg ønsker at sige, at min Tro paa dette Bærk er ligesaa uroffelig eller endnu mere end nogensinde før. Den er bleven en anden Natur for mig, og jeg veed i Sandhed, at dette er Guds Rige. Disse Ting, hvorom jeg i Ufuldkommenhed har talet, veed jeg at være Sandhed, bibelsk Sandhed, evangelisk Sandhed og væsentlige for Menneskeslægten's Frelse. Jeg er ikke bedragen heri, men veed, hvorom jeg taler. Min Religion lærer mig at gjøre Godt, at leve i Fred med mine Naboer, idetmindste ikke at krænke deres Rettigheder eller gjøre Indgrib i deres Gjenstande, og endog hellere taale Uret af dem end at gjøre dem Uret eller endog kræve af Foruretterten, hvad jeg kunde anse for Retfærdighed. Den lærer mig at sætte Lid til den Almægtiges Retfærdighed og lægge min Sag i hans Hænder. Den paalægger mig Retfærdighed, Udruelighed og Fliid, og forbyder Ugudelighed, Usandfærdighed, Udsvævelse

og Bedrag. Den bringer Sindet sand Glæde og hæver de Ninge og Fornedrede, som ville lytte dertil og adlyde det. Efterfølgelse af Evangeliet vil gjøre gode Mennesker af daarlige, og bedre af gode. Det vil gjøre gode Borgere, gode Fædre, Egtefæller og Børn, gode Naboer, et godt Folk, et oplyst, rent og højsindet Samfund, en velsignet Stat og blomstrende Nation. Lydighed til Evangeliet vil frelse Verden fra Synd, tilintetgjøre Krig og Strid og indlede den tusindaa-rige Fredsregjering. Det vil gjengive Jorden til dens retmæssige Ejer og berede den til en Arv for de Retfærdige. Disse ere alle Principer af det samme Kristi Evangelium og de Virkninger, som ville flyde af deres Antagelse af Menneskeslægten. Jesus belærte Folket herom og ved een Lejlighed optog Folket Stene og vare isærd med at stene ham. Da sagde han: „Mange gode Gjærninger viste jeg Eder fra min Fader, for hvilken af disse Gjærninger stene I mig?“ Han havde gjort mange gode Gjærninger og undervist dem om mange gode Ting, og for disse vare de i Begreb med at stene ham. De Sidste Dages Hellige kunde med Berettigelse henvende sig til Verden paa samme Maade, men i Særdeleshed til vor egen Nation (den amerikanske). Vi have gjort mange gode Gjærninger og søgt ingen Skade at gjøre, have taalt Tilintetgjørelsen af vore Gjenstande uden Erstatning, ere blevne drevne fra Sted til Sted. Vore Profeter og Ledere ere blevne dræbte, og I forfølge os endnu og ere dog ikke tilfredsstillede. For hvilken af disse gode Gjærninger, som vi have gjort, gjøre I disse Ting? Jeg veed, at de ville sige: „Vi hade og forfølge Eder ikke for Eders gode Gjærninger, men for Eders Gudsbesjottelse og fordi I sige, at I ere Guds Folk.“ Dette er omtrent, hvad Jøderne svarede

Jesús, men dette forandrede ikke den Kjendsgjerning, at han havde fortalt dem Sandheden, eller at han havde gjort mange gode Gjerninger iblandt dem, ej heller at det virkelig var for disse, at de hadede og forfæstede ham. Hvad gjorde Frelseren og hans Disciple til Stade for Mennekeslægten? Intet. Men meget, som kunde gavne dem, og dog bleve de hadede, forfulgte, jagede og udryddede. Hvad have de Sidste Dages Hellige gjort, som kunde stade Nogen? Intet. Men meget for at gavne Mennekeslægten. Jeg udfordrer Verden til at bevise det Modsatte. Vi have i Tusindvis udsamlet vort Folk fra Fattigdom og Glemthed fra mange Nationer til disse Dale, hvor de glæde sig ved gode Hjem og Frihedens og Livets Velsignelser. Udenfor Religionen er dette en uvurderlig Velsignelse for dem. Men vi have ligeledes lært dem gode Principer og Lærdomme, og de ere lykkelige, retskafne og virksomme.

Vi have arbejdet flittigt forat hæve os paa Intelligentsens Stige. Vore Skoler kunne med Fordel stilles ved Siden af hvilke som helst i vort store Land, vore Børn ere ligesaa intelligente, og vi ere sand og oplyst Civilisations Banebrydere i de vestlige Stater og Territorier. Formedest vor Virksomhed og Forretagelsesaaend ere Stæder, Byer og Landsbyer sprungne op i Orkenen, og de gode Stæder ere blevne frugtbargjorte og blomstre som en Rose. Kan der være nogen Uret i alt dette? „Men,“ siger En, „det er ikke herfor I forfølges, det er for Eders Religion.“ Hvad i Fornuftens Navn er der da i vor Religion, som vi stude forfølges for? Er det fordi vi tro paa den Herre Jesus Kristus? Vi have vissefælgelig Ret dertil. Er det fordi vi døbe til Syndernes Forladelse? Kristus befalede dette og nedlagde det som Lov. Hvad kan det da være, som

adskiller os fra Verdens Folk og bevæger dem til Had imod os. Er det Aabenbaring fra Gud til Mennekeslægtene? Maaske.

For nogle og fyrretyppe Aar siden var det store Raab imod Joseph Smith: „Han troer paa Aabenbaring,“ og dette anfaaes for en Forbrydelse. Men kort efter begyndte Andre, som ikke vare „Mormoner“, at faa „Aabenbaringer“ (Spiritualister) og denne Strøm har øjensynlig saaledes udvidet sig, saa at Landet idag er fuldt af „Aabenbaringer.“ Saa at vor Tro paa Aabenbaring nu ikke betragtes saameget som en Forbrydelse som forhen, og kan derfor ikke længere være Forfølgelsens Gjenstand, thi vi vilde have ligesaamegen Grund til at forfølge dem for denne Sags Skyld, som de os. Vi tro ikke paa Verdens Aabenbaringer, ej mere end de tro paa vore. Vi antage dem for at være falske, men ere fuldstændig villige til at lade Andre have deres egne Meninger. Vi tro, at fordi de have forkastet det sande Lys, ere de villige og rede til at lade sig saaledes bedrage af falske og forførende Mænd, netop som Profeterne have forudsagt, at det skulde blive Tilfældet. (Se 1 Tim. 4 Kap. 1 V., og 2 Tim. 3. 1.) De Aabenbaringer, der bleve givne igjennem Joseph Smith, ere fulde af Lys, Kundskab og Visdom, fordi de udprang fra Gud. Hvad har Spiritualismen gjort for Verden? Kan den prale af at have bragt Lys og Udødelighed for Dagen. Jeg har endnu til at lære, at der er fremkommet et eneste Princip fra hin Kilde, som vil frelse Mennekeslægten eller ophøje den til Guds Herlighed og Nærvarelse. Desuagtet have de Ret til deres Overbevisning, og vi tilstaa dem denne af ganske Hjerte. Vi have samme Ret.

Men siger En: „De har undveget Hovedspørgsmaalet; det er Polygamii, som foraarsager alle Uanskeligheder!“

Dette er vore Fjenders Anstuelser i Almindelighed, dog kan Intet være mere falsk og dem, som paaftaa dette, udvise kun deres Uvidenhed. Virkeligheden er, at siden Forkyndelsen og Sværkættelsen af dette Princip, have deres Forsølgelser været forholdsvis ubetydelige og uftadelige i Sammenligning med hvad de vare, før end dette Princip endog var kjendt for os selv.

Men „Mormonerne“ Polygami synes nu at udgjøre et af de stærkeste Paaskud for vore Fjenders Bitterhed, og de Ubetænksomme slutte sig til dette Princip's ondskabssfulde Fjenders Rækker. Have de nogenfinde staaet stille for at overveje, hvad Skade dette Princip og dets Anvendelse har gjort? Lad mig spørge Damerne i denne store Forsamling: Ere I, eller kjende I nogen Kvinde iblandt dette Folk, der er bleven tvungen til at praktisere Polygami? Eller kjende I nogen, der i det Hele taget er blevet tvunget til at gifte sig. Jeg tror ikke. Har Polygami berøvet nogen Kvinde Hjem, Mand eller Børn? Har det befordret Umoralitet eller Laft? Nej, det har ikke. Har det udjaaet Dødens og Fordærvelsens Sæd iblandt Folket. Tværtimod har det befordret en sund, hjærnefuld og livskraftig Forøgelse af Folket og fremmet Livets Love. Kunne denne Kirkes Ældste blive bestyldte for at gaa til Hedningene for deres Hustruere og Børn? Nej, thi vi tro at have bedre hjemme, og have ingen Narfag til at rejse udenlands. Forfaavidt som denne Sag betræffer, ere vi uafhængige af Verden. Vi ere villige til at lade dem og deres i Fred og passe vore egne Sager, og vi anmode dem ærbødigst om ligeledes at passe deres egne Sager.

Virkeligheden er, at de Sidste Dages Hellige have annammet Jesu Kristi upopulære Lærdomme, have modtaget

det hellige Præstedømnes Røgler, Himlens befuldmyndigende Fuldmagt til Menneskene, og stamme sig ikke ved Evangeliet, idet de vide, at det er en Guds Kraft til Saliggjørelse. Derfor er Djævelen vred, og omendfjændt Menneskene ikke ville tro det, saa er denne stinhellige, hykleriske og fordærvede Verden opfyldt af Had til Guds Ord, Folk og Værk og ledes af dens Mand, hvis Tjenere de ere. „Paa deres Frugter skulle I kjende dem.“

De forudsige vor Undergang, men de ville ikke leve og see deres Forudsigelser opfyldte. De Ugudelige kunne rase og indbilde sig, at de med Held kunne maale Baaben med den Almægtige, men han foragter dem og vil le, naar Frygt betager dem, medens Guds Rige vil vedblive at rulle fremad, indtil hans Hænger ere bleven fuldbyrdede, saaledes som der er bleven forudsagt.

Det er omsonst for Verden at haabe, at „Mormonismen“ vil dø med Præsident Brigham Young. Da Profeten Joseph Smith blev myrdet, vare baade Presjen og Prædikestolen enige om at forudsige „Mormonismens“ Endeligt. Men istedetfor at være nogen Sandhed i disse Forudsigelser, „var Martyrernes Blod Kirkens Frø,“ thi Kirken vogede ligesaa hurtigt som nogenfinde før, og slog dybere og fastere Rødder. Menneskene vare ikke længere afhængige af Profeten, Guds Mand, til at lede dem; de begyndte at staa paa deres egen Grund, mere sittigt at søge Herren for dem selv og at vide og kjende for sig selv, og ikke være afhængige af Menneskenes Stemme. Derfor vogede de i Tro og Kraft, Sandheden sank dybere i Folkets Hjærter, som forblev Herren tro, og omendfjændt de sammenlignelsesvis kun vare en Haandfuld, er det dog lykkelig dem at opbygge Kirken, som den idag forefindes i disse

Dale. Skulde vi da adskilles til de fire Verdenshjørner, fordi en eller to fremragende Mænd gaa bort? Nej, Sæden er falden i god Grund, og den vil spire og modnes, Præstedømmet selv er endnu hos os, Myndigheden er her, og i Lydighed til Guds Befaling ville vi vedblive at gaa frem og organisere og opbygge Riget, for aldrig mere at tilintetgøres eller gives til noget andet Folk, indtil Alt er fuldbyrdet og fuldendt. Dette er Guds Bænk og ikke Menneskers. Menneskene ere uskiftede til at styre og lede det. Han vil ikke tillade Menneskene at tiltage sig Væren derfor. Væren tilhører ham, og han vil selv tage den.

Dette er min Tro paa Evangeliet. Den opfylder min Sjæl med Glæde og Taknemlighed til Gud, min himmelske Fader, og jeg puster at voxe i Tro, at blive bedre, mere trofast og slittig i at overvinde enhver Svaghed, saa at jeg kan være værdig til at staa i den Stilling, jeg indtager i den levende Guds Kirke. Det er saaledes, at vi alle burde føle, være fast besluttede paa at være bestandige i Evangeliet og bygge vor Tro paa Klippen og ikke holde Kjøb for

vor Arm. Lad os ydmyge os for Gud, søge ham bestandigen med bønfulde Hjerter, være nidkjære i Jagttagelsen af vore Pagter, og han vil føre os til Sejrr over enhver modstridende Fjende og Magt, som forsøger at kæmpe imod ham og hans Sag. Dette er mit Vidnesbyrd og dette er min Opmuntring til de Sidste Dages Hellige. Jeg beder Gud at velsigne dette Folk og hans Tjener, Broder Taylor, som staaer i Spidsen for de Tolv Apostles Kvorum, der nu præsiderer over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige paa den ganske Jord. Maa Herren velsigne ham, forlange hans Liv og give ham Magt og Visdom til at staa i sin Plads og kaldelse og virke med det Præstedømme, hvormed han er begavet; maa hans Brødre staa ved hans Side i tætsluttet Række, forenede som En, ja ligesom Gud Fader og Jesus og de himmelske Hærskarere ere Et, og jeg vil sige Eder, at det hele Folk vil blive forenet og glæde sig i Sandheden. At Gud maa velsigne de Trofaste overalt og dygtiggjøre dem til at helligholde de Pagter, de have gjort med ham, er min inderlige Bøn i Jesu Navn. Amen.

Ufynlige Paavirkninger.

Menneskene ere omgivne af en stor Mangfoldighed af Paavirkninger, hvoraf de vigtigste ere ufynlige og kun lidet studerede eller kjendte. „Der er aandelige Kræfter, ufynlige for de naturlige Øjne, ikke alene i os, men ogsaa i Elementerne, i Himlen ovenil og paa Jorden nedentil, der bestandig foraarfager Virkninger, hvis Aarsager vi ikke kunne fatte.“ Kjendsgjerninger bekræfter den Ide, at Sindet og Legemet kunne lede eller blive ledede ved et tredie Element

som Mellemed, hvilket hidrører eller udspringer fra Gud; dog hvo forstaaer den Ualmægtiges store Plan med at give denne Indflydelse til Menneskene, eller dens rette Nytte for deres Tilværelse? Vissefælgens var den ikke bestemt til at fornedre Mennesket, eller gjøre det til en Forlystelse for den raa Hob ved at blive en Andens idiotiske Slave (som f. Ex. ved Magnetisme). Det fremgaar tydeligt af Aabenbaring og Jagttagelse, at der er en utallig Skare af Aander paa

Jorden, som bestandigen inspirerer til Dndt og udøver en almindelig Indflydelse paa Skabningerne i Naturen; desuagtet have Menneskene dog kun en meget begrændset Kundskab om Tiden, Maaden, Udstrækningen eller Følgerne af deres Virken.

Der er Millioner af Mennesker, som mere eller mindre tro paa Landebesværgelse, Stjernetyden og planetariske Indflydelser. Dyrkerne af disse Kunster have for Verden fremstaaet faa eller ingen Grunde for deres Tro, dog er der kun fremført faa eller ingen Beviser imod Muligheden af disses Tilværelser som Videnskaber, grundede paa korrekte Principer, omendstjøndt de maasse ere forvandrede i slette Sjemed. Lad dette være, hvad det er, faa udøver dog disse Ting en mægtig Indflydelse paa Sindet af en stor Del af Menneskeslægten.

Vi kunde vedblive at fremstille Virkningerne af mægtige Kræfter, der i høj Grad have Indvirkning paa Menneskenes nuværende Tilstand og fremtidige Skjæbne, og som i Virkeligheden ere de mest vigtige Gjenstande, hvormed de have at gjøre, men de betragtes kun let og ere kun lidt forstaaede. Vi ville desuagtet henvende en forbigaaende Betragtning paa et elementært Princip, efterdi det er det vigtigste af alle, og det er den Hellig Aand, hvilken er en sikker Vejledning for Menneskene paa Saliggjorelsens Vej og den Indflydelse, som behersker Guddommens Skabninger. Uagtet dens Betydning, hvor lidt er der bestemt kjendt om dens Bestaafenhed og Oprindelse, dens sagte Hviften og kraftigere Indflydelser eller Bestaafenheden og Udstrækningen af dens Virken!

Det er sandt, at den nuværende Tidsalder i mange Henseender er en Videnskabens Tidsalder, og Astronomens Blik overskuer Himmelfrummet og beregner Himmellegemernes Bevægelser

og Storhed i en saadan Udstrækning og Nøjagtighed, som hidtil var ukjendt. De mangfoldige Virkninger af Dampkraft, Elektricitet, Mesmerisme og astronomiske Beregninger opvækker Menneskenes Sind fra Fortidens Drømmerier og kalder dem til mere udstrakte Virkekredse. Mændens der i den videnskabelige Verden er bleven gjort mange nye og forbaufende Opdagelser og Opfindelser, er der ej heller i den religiøse Verden nogen Mangel paa en Overflødighed af nye Lærdomme og besynderlige aandelige Tilfændegivelser til at rive Menneskene løs fra deres gamle Begreber, føre dem afsted paa Skepticismens Hav og gjøre dem vilde i Uvishedens Taager. Have Menneskene i al deres nylig erhvervede Kundskab og saameget pralede af Intelligents erholdt et eneste, korrekt Begreb om den Almægtiges Natur, Magt og Egenstaber, om en Forudtilværelse, om den nærværendes Maal eller Bestaafenheden af den næste? Have de søjet det mindste til deres Kundskab om Himmelf og Helvede, om en celestiaal Tilværelses Elementer, eller Bestaafenheden af de Belønninger og Straffe, som tilmaales af et uendeligt, retfærdigt og barmhjertigt Væsen? Sandeligen nej. Med al deres tilfuebaarne Guds frygt og theologiske Visdom, er Menneskeslægten, siden de fornægtede Kraften af Aabenbaring fra Gud, sunket dybere og dybere i Uvisls og Fablers Morads.

Omendstjøndt Menneskene ved nye Kombinationer af Elementerne have storligen forøget deres bevægende Kræfter og Evne til at meddele sig til hinanden, synes de ikke at have endog et Glimt af de Principer, ved hvilke celestiale Væsener bevæge sig fra en Provinds til en anden i det umaadelige Universets Rige, om hvorledes Gud er allestedsnærværende og vaager over sine Skabninger, hvor-

ledes der ster Meddelelser fra den ene af hans Stabeller til den anden, eller den Maade, hvorpaa han meddeler sig til sine Stabninger. Mennekeslægten har ikke opfanget noget bestemt Begreb om, hvorledes de skulle nærme sig Gud forat erholde hans Gunst og Velsignelse. De vide, hvorledes at nærme sig jordiske Monarker med hofnæssig Bærdighed og Ynde, eller med en Ansøgers krybende Smiger og Bukt at søge de jordiske Kongers Gunst, men dersom de i det Hele taget nærme sig Himlens Gud, synes de at anse det for aldeles ligegyldigt hvorledes, naar eller hvor.

Uvidenhedens Slør hviler over Fortiden; Mennekesne kjende kun lidt om deres Tilstands sande Stilling, og Fremtiden er en Marsag til Frygt formedelst Uvisshed. De ere i Virkeligheden fuldstændig uvidende om de to for dem mest vigtige Gjenstande, nemlig dem selv og den Gud, der skabte dem. Disse ere den eneste Grundvold for al sand Kundskab, uden hvilke al anden, som vi maatte erhverve os, er kun lig Bobler paa Kundskabens Hav, under hvis Bølge de sande Væddelstene ere skjulte. Saa snart som Mennekesne lære at kjende Guds Egenskaber og deres egen Natur, ville de begynde at fatte hine usynlige Indflydelser, ved hvilke Herren paavirker til at gjøre det Gode, og Satan til at gjøre det Onde. At have eller ikke have en korrekt Forstaaelse af disse Ting er det, som udgjør sand Kundskab eller Uvidenhed hos Mennekesne.

En korrekt Prøvesten, hvorved man kan prøve disse modstridende Indflydelser, og Bistand af en Kraft, der er dem alle overlegen, for at hjælpe til denne Bedømmelse, ere nødvendige for at kunne forstaa dem. Uden disse er Mennekesets Tilstand lig et Skibs paa Havet, uden Kompass eller Ror, og det er bestandig

udsat for at lide Skibbrud paa Bildfarelsens Klipper eller blive draget ned i Forvirringens hvirvulende Maelstrøm. Denne Prøvesten eller bedømmende Egenskab er Sandheden. Men uheldigvis ere Mennekesnes Begreb om, hvad denne er, ligesaa forskjellige som deres Ansigtstræk og ligesaa omværende som deres Forholde. Gruuden hertil er, at medens de bestandig paavirkes af onde eller gode Indflydelser, stole de paa deres egen svage Forstand istedetfor en mægtigere Kraft til at lede dem. Sandheden indbefatter eller er et System af evige og uforanderlige Principer. Disse eksistere uafhængigt af dem selv og styre Evighedens Guder og enhver Organisation, der er naaet til eller skrider fremad mod Fuldkommenhed. Ingen Organisation, ligemeget hvor høj eller lav, er i sin Sphære fri for Lydighed til disse Principer. I Forhold til efterkom den adlyder eller gaar imod disse, er den fuldkommen eller ufuldkommen. Forskjellen mellem Lydighed til og Dyrer imod disse Universets Grundlove kan i Mennekesets faldne Tilstand kun sees og tilfulde forstaaes af ham formedelst den oplysende Indflydelse af Kundskabens sande Element, der udspringer fra Gud, Lysets Rilde, og som paa forskjellig Maade betegnes som „Sandhedens Aand,“ „Livets Aand“ eller den „Hellig Aand.“ Dette Element udspringer fra Gud. Det er hans Krafts Redskab og Aanden af hans Nærværelse. Deu beskrives saaledes i skjon Simpelt af Profeten Brigham: „Den Hellig Aand er Herrens Aand og udgaar fra ham selv, og kan passende kaldes en Udsending forat udføre hans Vilje i Uendeligheden, idet den er kaldet til at styre formedelst hans Indflydelse og Kraft, men den er ikke en Person iført et Taabernakel, saaledes som vi eller som vor Fader i Himlen og hans Søn Jesum Kristus.“ Den er Inspirationens og Aa-

benbaringens Aand og gives til alle Menneſter i Forhold til, efterſom de ville gjøre ret Brug deraf, thi, ſiger Job: „Der er en Aand i Menneſkene, og den Almægtiges Inſpiration giver den Forſtand.“ Der er kun en Maade, hvorpaa man kan erholde den i tilſtrækkelig Fylde til at tjene ſom et blivende Vidneſbyrd og aldrig fejtlende Vejleder, og det er, ſom der er os anvist i Skrifterne, formedeſt Tro, Omvendelſe, Daab i Jeſu Kriſti Navn til Syndernes Forladelſe, og Haandſpaalæggelſe af En, ſom alle-rede er i Befiddelſe deraf og ſom er retmæſſigen befuldmægtiget til at meddele den til Andre.

Den næſte Ting, der maa tages i Betragtning med Henſyn til den Hellig Aand, er dens Virkninger. Jeſus ſagde, talende til ſine Diſciple: „Men Trøſteren, hvilken Faderen ſkal ſende Eder i mit Navn, han ſkal lære Eder om alle Ting og bringe Alt det til Eders Jhu-kommelſe, ſom jeg haver ſagt Eder.“ „Den ſkal vejlede Eder ind i al Sand-

hed.“ „Den ſkal viſe Eder tilkommende Ting“, etc.

Derſom den vil lede Menneſteſlægten ind i al Sandhed, ſaa vil den ogſaa dygtiggjøre dem til at fatte og forſtaa alle Indflydelſer, der ſtride imod denne, derfor er den en ufejlbarlig Vejleder, og de, ſom følge dens Vejledning, ville være iſtand til at bedømme alle Ting ved evig Sandheds Prøveſten og behøve aldrig at fare vild.

Vi ville ſlutte med at citere et andet ſkjønt Brudſtykke af en af Præſident B. Youngs Taler: „Naar den Almægtige udgyder ſin Hellig Aand over et Individ eller over et Folk, da oplades deres Forſtands Blik, ſaa at de kunne ſjelne mellem de Ting, der henhøre til denne Organisation og dem, der henhøre til Organizationer, ſom ere frembragte i andre Sphærer, alle Ting blive gjorte nye for dem, thi alle Ting i Himlene og paa Jorden ere i den Almægtiges Magt og kunne kun aabenbares i deres ſande Lys til Dødelige formedeſt den Hellig Aands Kraft. (Mill. Star.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. April.

De ſidſte Dage.

Siden den Tid, da Freſteren og hans Apoſtle levede paa Jorden, er der herunder en lang Tidsperiode, i hvilken ingen af de mange himmeſke Tilſjenbegivelſer, ſom den hellige Skrift beretter om, have fundet Sted, og Menneſkene have derfor indluſtet ſig i den Dverbeviſning, at Saadant ikke mere vilde ſte, ja endydermere, efterſom Skriften omtaler, hvorledes Menneſkene forðum bleve ſaa højlig begunſtigede, medens i umindelig Tid intet Saadant er vederfaret de ſenere Aarhundreders Slægter, ſaa ere Mange endog geraadede i Tvivl om diſſe Eſterretningers Paalidelighed. Vi ſtulle ikke her gaa nærmere ind paa at bevife de hellige Skrif-terens Sanddruhed og Troværdighed, Hiſtorien konſtaterer dette i Dverſpødighed og udenfor al Tvivl, ej heller tillades dette af vor begrændſede Plads, og vi ville derfor holde os til vort Emne. De Hellige i forðums Dage havde ganſke ander-

lebes Begreber, de vare bleve lærte og formedelst den Hellig Mand oplyste om de tilkommende Tidens mægtige Begivenheder, dog var Tiden ikke bleven dem nøjere betegnet og de havde mange barnlige Begreber. Apostlene spurgte Pæresen: „Vil Du paa denne Dag oprette Israels Rige?“ Han svarede, at det tilkom dem ikke at vide Tid og Stund, men lærte dem at bede: „Til os komme dit Rige.“ Derfom Menneskene nu tro Guds Rige at være et blot aandeligt, saa maa det erindres, at det ikke engang var alle Troende, men hans nærmeste Fortrolige, Apostlene, som han lærte at bede denne Bøn om deres egne Fornødenheder, et aandeligt Guds Rige maatte dog vistnok tænkes i hans eget umiddelbare Selskab, saa at de da ikke havde haft nødig at bede om Rigets Komme. De Hellige i Thessalonika maa formentlig have næret lignende Begreber som Apostlene da, thi Paulus skriver til dem: „Vi bede Eder, Brødre, at I ikke lader Eder forvilde ved noget Brev eller Lærdom, som om Kristi Dag var forhaanden, thi først maa jo Frasaldet komme.“ Profeten Daniel saa i Synet et Dyr, hvilket blev givet Magt at føre Krig imod de Hellige og at overvinde dem. Johannes omtaler, at han saa i Synet en Kvinde, som fødte et Drengbarn (Kristus), der skulde regjere alle Nationer med et Jernspir, men hendes Barn blev borttrykt til Gud og hans Throne, og Kvinden (Kirken) flyede i Ørkenen, hvor hun skulde forblive i 1260 Dage. Vi see altsaa, at denne lange og mørke Periode er tydeligt forudsagt i Skrifterne, at efter Apostlenes, Præstedømmets og de Helliges Udryddelse, ophørte Evangeliets Betsignelser iblandt Menneskene, og den vederstyggelige Kirke, i hvilken Profeters og Helliges Blod er fundet, opstod, og Menneskelærdomme og menneskevalgte Lærere traadte istedet; ingen Aabenbaringer meddeltes længere fra Gud, hvisaarfag Menneskene tabte Troen paa Muligheden heraf, og de bleve overladte til dem selv, til Gissninger, Fabler og Bantro. Dog Skrifterne eller de hellige Mænd, der tale igjennem disse, over hvem Inspirationens Mand hvilede i fordums Dage og som formedelst den stuede tilkommende Ting, forkynde os, tværtimod Menneskenes gangse Ansuelser, at det ikke skulde vedvare saaledes. Paulus vidner om, at Gud i Tidernes Fylde skulde oprette en Husholdning; Johannes siger, som før omtalt, at Kirken blot skulde borttages i en vis Tid, og Daniel endelig fortæller os, at Gud i de sidste Dage skulde oprette et Rige, og Rigernes Magt og Storhed skulde gives til et Folk, som var den Allherhøjstes Hellige. De andre Profeter omtale ligeledes de mangfoldige ophøjede og storartede Begivenheder, som skulde finde Sted i de sidste Dage. Efterfom dette er Tilfældet, lad os da søge at erholde nogen Oplysning om, naar denne aa vigtige Tid indtræder. Nogle have antaget, at „de sidste Dage“ allerede begyndte ved Jesu Komme, men dette er ingenlunde Tilfældet. De hellige Guds Mænd, som profeterede om Jesu Komme, vidnede om, at han skulde komme i Midten af Tiden; det Gæste, hvoraf hin Slutning kunde udledes, er, at da Apostlene paa Pinsefestens Dag opfyldtes af den Hellig Mand og formedelst den talede i adskillige Tungemaal, saa paaftod nogle Spottere, at de vare drukne; Apostelen Petrus stod da frem og gjendrev denne Betsyltning, idet han mindebe om, at det var en tidlig Time paa Dagen, „men,“ sagde han, „dette er hvad Profeten Joel talede om, da han sagde, at i de sidste Dage skulde Gud udgyde af sin Mand over alt Kjød.“ Apostlen mente ikke hermed at ville sige, at det da var de sidste Dage, hvilket vilde have været i Modstrid til Joels Profeti, idet denne omtaler

mange store Begivenheder, som skulde finde Sted samtidig, hvilke vi imidlertid meget vel vide ikke skete dengang, men han mente, at det var den samme Indflydelse, den samme Aand, som paa et senere Tidspunkt i saa rig en Fylde skulde hvile over Menneskene. Men naar indtræder da disse sidste Dage? Profeten Daniels Profeti oplyser herom. Han saa Symbolerne paa fire efter hinanden følgende Verdensriger, det babiloniske, det medisk-persiske, det macedoniske og det romerske. Han saa, hvorledes dette sidste skulde blive delt i mange mindre Riger, og i disse Kongers eller i disse Rigers Dage skulde Guds Rige oprettes. Apostlen Johannes nævner 1260 Aar, som den Tids Længde, hvori Kirken skulde ophøre at eksistere, og hvorefter den altsaa atter skulde oprettes. Paulus taler om, at i de sidste Dage skulle „vanfælige Tider være at forvente,“ Menneskene skulle være hengivne til allehaande Laster, skulle have „Gudfrygtigheds Skin, men fornægte deus Kraft.“ Jersereren fortalte i Overensstemmelse hermed sine Disciple om de store Trængsler, som skulde overkomme Menneskene i de sidste Dage, og endvidere siger han: „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganste Verden som et Vidnesbyrd for alle Folk.“ Da vi nu vide, at Gud er et retfærdigt og naadigt Væsen, som ikke straffer Noget uforskyldt, saa kunne vi let fatte, at dette Evangelium skulde prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk før Trængslerne eller Straffedommene skulde komme, hvilke naturligtvis maatte komme formedelt Ulydighed til Guds Bud og Love og dette sidste Budskab, som han vilde sende dem. Dette stemmer ogsaa fuldkommen overens med Johannes Aabenbaring, 14 Kap., 6te og 7de Vers, hvor der siges: „Og jeg saa en Engel flyve midt igennem Himlene, som havde et evigt Evangelium at forkynde for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen nær.“ Johannes omtaler her tydeligt, at Engelen, som skulde bringe Evangeliet, skulde forkynde, at Straffedommene vare nær forhaanden. Altsaa udelede vi heraf, at efterat Guds Kirke var bleven fuldstændig udryddet af Jorden, hvilket Tidspunkt vi ikke kunne anfætte senere end til det sjette Aarhundrede, den sidste Tid, da man hører Tale om de Gaver og Kræfter, som skulde følge det sande Evangelium og de Troende, (heri stemme ogsaa mange af de ypperste kristne Theologer, saasom Johan Wesley og Flere, overens) indtraadte med Træfaldet den lange mørke Periode, som skulde vare i 1260 Aar, derefter begynder, hvad der benævnes „de sidste Dage,“ i hvilke Guds Rige skulde oprettes, Evangeliet gjengives ved Englesendelse, umiddelbart førend Straffedomme skulde overgaa Nationerne og de Troende blive udsamlende forat blive bevarede fra disse samt hjælpe med til at opbygge Guds Rige. „Og i de sidste Dage skal Herrens Hus være ophøjet paa Bjergenes Top, og mange Folk skulle vandre dertil og sige: Kommer, lad os gaa op til Jakobs Guds Hus, at vi maa lære om hans Beje og vandre paa hans Stier.“ I de sidste Dage skulle ligeledes de tabte ti Israels Stammer komme tilbage fra „Nordenland og alle de Lande, hvortil Herren vor Gud har fordrevet dem, og de skulle vende tilbage til Zion med Frydesang og evig Glæde.“ Endvidere finde vi optegnet i den hellige Skrift, at Profeten Jeremias fordi forvarede Pagtens Ark og andre Helligdomme i en Klippehule, fordi Folket ikke var værdig til Herrens Betsignelser og derfor overlodes i Fjendehaand, og hvorledes nogle af dem, som vare med ham, gik tilbage for at finde Stedet, men kunde ikke, og da han erfor dette, straf-

fede han dem og sagde: „Det Sted skal og være ubekjendt, indtil Gud samler sit Folks Forsamling igjen, og der sker Barmhertighed. Da skal Herren vise disse Ting, og da skal Herrens Herlighed og Skyen sees, som den aabenbaredes i Mose Dage og som Salomon bad, at det Sted (Templet) skulde faare meget helliges.“ Nu, i Pagtens Ark indeholdtes blandt Andet de to Stentavler, hvorpaa de ti Guds Bud vare skrevne, saa at vi her have et andet Vidnesbyrd om skriftlige Optegnelseres Fremkomst i de sidste Dage. (Se endvidere Ezekiel 37, 16—28.) Dette skulde ske formedelst Guds Kraft, og endvidere taler Profeten om, at Guds Herlighed og Magt skulde synligen tilkjendegives, ligesom da han med Vælde udfriede Jsrael af Egypten, eller da hans Herlighed opfyldte det Tempel, som Salomon havde bygget og indviet til hans Navn. Vi skulle ikke yderligere udvikle dette Emne, thi hele Bøger kunde fyldes med, hvad der allerede indtil nu igjennem Herrens Tjenere er blevet os meddelt om de overordentlige Begivenheder, der skulle finde Sted i de sidste Dage, og som langt ville fordunkle hvad Fortiden fortæller om, vi have nogenlunde betegnet Tidspunktet for „de sidste Dages“ Begyndelse, løftet en Flig af det Slør, som for Menneskenes Sind og Forstand hviler over dem, og den forbausede Verden ser fremstillet for sine Blikke en Tidsalder fuld af Englesendelser, Aabenbaringer og mægtige Tilkjendegivelser af Guds Kraft og Herlighed, forberedende for Guds Søns Gjenkomst, Fredens Regering og Guldbyrdelsen af Herrens endelige Hensigter og Bestemmelser med denne Klode.

B. H.

Notits. Det i vort sidste Nummer til den 26de April bestemte Emigrationskompagni vil ifølge senere Bestemmelse ikke afgaa herfra førend den 17de Maj.

Korrespondance.

Danmark.

Kjøbenhavn d. 30te Marts 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Efter som Tiden nu nærmer sig, da jeg har Lejlighed til at vende tilbage til min Familie og Benner i Zion, saa vil jeg i Korthed omtale det Arbejde, som jeg ved Herrens Bistand har udført i de nu omtrent tilbagelagte to Aar. Efter at være ankommen hertil i Foraaret 1876 blev jeg beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, hvilket dog forandredes til Aarhus Konference, hvor jeg derefter arbejdede i de næste fire Maanedere i Horsens Gren. Folket var her meget

ligegyldigt forat undersøge Evangeliet, som jeg havde at forkynde dem, dog var der nogle Faa, som havde Nidkærhed nok til at undersøge, og vi havde den Glæde at se dem komme frem og adlyde Sandheden. Derefter forflyttedes jeg til Randers Gren, hvor jeg fandt Folket mere villigt til at undersøge det frelsende Budskab. Jeg opholdt mig her hele Vinteren og afholdt sammen med Forstanderen en Del vel besøgte Forsamlinger, for saavel Hellige som Fremmede, og Flere bleve her fra Tid til anden tillagte Kirken. Jeg arbejdede dernæst en kort Tid i Odense Gren. I Foraarskonferen-

cen 1877 blev jeg bestiftet til 181ste C. Jensens Efterfølger som Præsident for Aarhus Konference, og havde i denne Egenskab rig Lejlighed til at forkynde Evangeliet for dem, som kom forat høre, hvad vi havde at bringe dem. Jeg virkede i denne Plads til November, da jeg ifølge min Families Anmodning afløstes af Præsident John Taylor med Tilladelse til at rejse hjem til min Familie i Bjergenes Dale. Jeg traf nu Forberedelser til min Hjemrejse, men netop da jeg var færdig, fik jeg fra Præsident John Taylor Anvisning paa at forblive indtil Foraaret, hvorefter jeg bestiftedes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference og fik her Bornholms Gren anvist til Virkekreds, hvortil jeg ankom den 1ste Februar. Jeg begyndte strax i Forening med Forstanderen at afholde Forsamlinger, hvortil vi havde god Lejlighed, saa at vi i den korte Tid af 6 Uger afholdt 44 Forsamlinger. Folket har der i flere Aar været ligegyldigt for at undersøge, hvad der vilde tjene til deres Frelse, men i den senere Tid er det dog lykkes at vække dem af deres Ligegyldigheds søvn; Mange kom til vore Forsamlinger, og de maatte erkjende, at det var bibelske og evige Sandheder, som vi havde at forkynde dem. Men eftersom Folket begyndte at vaagne op, opirrede vor Saligheds Fjende Menneskene til Forsølgelse imod os, og eftersom de ikke kunde angribe os med den hellige Skrift, fordi den er fuldstændig paa vor Side og jo er Sandhedens Grundvold, da den er givet til Rettelse og Lærdom (2 Tim. 3, 16), saa benyttede han et andet Middel, der ofte brugtes i Frelserens Dage, nemlig at ophidsede Øvrighederne til at forfølge os. Disse lode os anholde, men lode os dog, efter at have forhørt os, atter gaa, idet de truede os, hvilket ej heller er nogen ny Fremgangsmaade mod Herrens Tje-

ner. Men eftersom vi vidste, at det var givet det danske Folk Religionsfrihed, saa gik vi i fuld Fortrøstning til vor Fader i Himlen, der er en større Dommer end de jordiske og har al Magt i sine Hænder, og fortsatte vort Arbejde med at afholde offentlige Forsamlinger og udspredte det trykte Ord iblandt vore formørkede Medlemmester forat oplyse dem til deres Frelse. Men da Øvrighederne bleve vaer, at deres Trudsel ikke frugtede, saa begyndte de med en mere pengeindbringende Plan, nemlig at indkalde Alle, som logerede os eller tillode os at faa Forsamlinger i deres Huse, og idømte dem Bøder under Paaskud af, at de havde overtraadt Loven ved at huse og bespise ukjendte Personer uden at anmeldte det. De ærede Øvrigheder vidste sandsynligvis meget vel, at denne saavel som alle andre Love blot er givet forat opretholde Orden og lette Paagribelsen af Forbrydere, men neppe forat bruge den til Religionsforfølgelse, thi den danske Grundlov tilstaar Folket Religionsfrihed, og dog var det alene dem, som husede de Sidste Dages Helliges Missionærer, der bleve idømte Bøder, og ingen andre Missionærer bliver der lagt Hindringer i vejen i deres Virksomhed. Men ligesom Forsølgelsen tiltog, bleve ogsaa de Oprigtige, der vare blevne bekjendte med Sandheden, mere nidkjære for deres Sjæls Salighed, øvede sand Omvendelse og lode sig døbe til Syndernes Forladelse. I den korte Tid af en Maaned bleve 23 gode og oprigtige Mennesker der indlemmede i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og forenede sig med os i at tilbede den levende Gud i Aand og Sandhed, og det er min Bøn, at de maa forblive trofaste.

Efter som der sandsynligvis vil være mange af mine Spøskende og Venner, som jeg ikke vil faa at se, førend vi engang

famles i Zion, saa vil jeg benytte denne Lejlighed til at sende Eder min hjertelige Hilsen og Tak for den Godhed og Velvilje, som I have udvist imod mig. Min Bøn er for os alle, at Herren, vor Gud, vil vedblive at lede os frem ved sin Mand og sit Præstedømme paa Jorden, saa at vi maa blive dygtiggjorte

til at adlyde alle hans Bud og Love og værdige til Meddelagtighed i de Velsignelser, der ene ville blive de Udvalgte tilbød, naar vor Frelser vil komme og regjere paa denne Jord. Maa Herren velsigne Eder.

Deres i Pagten forbundne
S. Jensen.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en 3ffe-Mormon.)

(Fortfat.)

Paa denne Tid skete der ligeledes et Forsøg paa at udgive falske Penge. Det var en ung Mand, som kjøbte et Spand Oger og noget Seletøj af en Mr. Cochrane for halvtredsindstyve Dollars. Biskop Miller skrev til Brigham om at udfylde den unge Mand, men hjælpe Cochrane til Opveksning. Præsidenten opvakte til heftig Bredde. Biskoppen blev alvorligt irettesat, Gjendelene beordrede tilbagegivne og Lederens Forsømmelse fremtordnedes fra den Stund af mod Tyve, Bedragere og Falskmøntnere af hvilken som helst Art.

Mormonerne have steds frydet sig ved at fortælle Historier af denne Art om Mormonerne i Nauvoo og ved at bekræfte, at det var paa Grund af deres Forbrydelser, at de bleve uddrevne fra Missouri og Illinois. Nogle saadanne Karakterer vare utvivlsomt imellem dem, og det kan vel forstaaes, hvorledes nogle saa Udbrud vilde forfølge dem, men den Kjendsgjerning staar ligesaa fast, at aldrig saasnart fik Brigham Mormonerne ud i „Orkenen,“ førend han søgte at uddrive denne Klasse fra „Israels Menighed.“

Følgende er en Beretning i hans Dagbog om et Raad den følgende Søn-

dag med de tolv Biskopper og Kaptajnerne: „Jeg fortalte dem, at jeg var overbevist om, at vor Fremgangsmaade vilde vise sig at være til Frelse ikke alene for denne Lejr, men tillige for de Hellige, som vare ladte bag os. Men der var blevet gjort Ting, som ikke vare ret. Nogle fremførte som Udflydning vore Lidelser ved Forsølgelse og Tab af vore Hjem og Gjendele som Retfærdiggjørelse for at øve Gjengjæld mod vore Fjender, men en saadan Fremgangsmaade leder til at ødelægge Guds Rige.“

Dette syntes at give en sammentrængt Forklaring over mange af de stødende Karaktertræk i Mormonernes Historie fra Begyndelsen og indtil denne Dag. 3ffe at forvente nogen Gjengjæld under saadanne Forurettelser, som Mormonerne have undergaaet, vilde være at forvente formeget af den stridbare, menneskelige Natur; dog have Mormonerne som et Folk gjengjældt Ondt med Godt endog under deres Udbrud og Lidelser.

Heenimod Slutningen af April kom Lejren til et Sted, som Lederne benævnte Garden Grove (Havelunden). Her besluttede de at danne en Nybygd, anlægge Landbrug og berede et midlertidigt Samlingssted for de „Fattige“, medens

de bedre Udrustede skulde drage videre og anlægge andre Nybygder.

Om Morgenen den 27de April løb Signalhornet ved Garden Grove, og alle Mændene samlede forat organisere sig til Arbejde. Njeblikkelig vare Hundreder i Arbejde med at sælde Træer, lave Gjerdestænger, bygge Broer, grave Brønde, smede Pløve og vogte Kvæg. Et stort Antal sendes til Missouri for at ombytte Heste med Oger, kostbare Sjæderdynner og Lignende med Fødemidler og Gjenstande, som man mest trængte til i Lejren, medens de Øvrige beskæftigedes med at pløje, saa og plante. Der udsendtes ligeledes Sendebud forat opsøge de Pionerhobe, der var adspredte rundt omkring for at søge Arbejde, med Bessed paa at paastrynde dem til at komme og hjælpe at danne de nye Settlementer, førend Narstiden var forbi; saa at der i utrolig kort Tid fremsprang driftige Nybygder ved Garden Grove og Mount Pisgah som ved Trylleri. Hovedtroppen ilede ligeledes afsted henimod det gamle Council Bluffs under Præsidenten og hans vigtigste Mand forat opsøge Vinterkvarterer og udsende et udvalgt Kompagni af Pionerer til Klippebjergene. Ankomne til Missouri-Floden bleve de budte velkommen af Pottowatomi og Omaha Indianerne.

Ved denne Tid var Apostlen Orson Hyde ankommen til Hovedkvarteret i Nauvoo, og Apostlen Wilford Woodruff, hjemkommen fra sin Mission til England, var i Mount Pisgah. Til dette Sted ankom et Skib fra Præsident Young ved Council Bluffs forat kalde hundrede Mand til Expeditionen til Bjergene. Apostlen Woodruff gjorde en Opfordring om beredne Frivillige, og 60 stillede sig strax til hans Raadighed; men den følgende Dag indtraf en Begivenhed, som forarsagede Udsættelsen af Rejssen til Bjergene til det følgende Aar.

Det var den 26de Juni, da Lejren ved Mount Pisgah bragtes i Forvirring ved Raabet: „De forenede Staters Tropper komme over os!“ Men kort efter, da Kaptain James Allen ankom, kun fulgt af tre Dragoner, lagde Bevægelsen sig. Højsraadet blev sammenkaldt og Kaptain Allen forelagde dem sit Ørinde, hvilket fremsattes i det Følgende:

Cirkulære til Mormonerne:

„Jeg er kommen iblandt Eder ifølge Anvisning fra Oberst S. F. Kearney af de Forenede Staters Armee, nu Oberstbefalende over Armeen i Vesten, forat besøge Mormonernes Lejr og antage til Tjeneste for tolv Maanedes fire eller fem Kompagnier af Mormonernes Mand, som maatte være villige til at tjene deres Land i dette Tidsrum under vor nærværende Krig med Mexiko; denne Styrke vil blive forenet med Vestens Armee ved Santa Fe og derfra marschere til Kalifornien, hvor den vil blive afskediget.

De ville erholde Lønning og Rationer og andre Ydelsler ligesom andre Frivillige eller regulære Soldater fra den Dag, de indrulleres i Tjenesten, og ville blive berettigede til alle de Fordele og Bekvemmeligheder, som tilflyde Armeens regulære Soldater, og naar de, som paa-tænkt, afskediges i Kalifornien, ville de gratis erholde deres Vaaben og Udrustning, hvormed de ville blive fuldstændig forsynede i Fort Leavenworth. Dette tilbydes nu Mormonerne. Jaar frembyder der sig saaledes en Lejlighed til at sende en Del af deres unge og intelligente Mand til deres hele Folks endelige Bestemmelsested og aldeles paa de Forenede Staters Bekostning, og denne fremstuede Afdeling kan saaledes bane Vejen og udsøge Land for deres Brødre, som komme efter dem.

De af Mormonerne, som ønske at

tjene deres Land paa de her fremsatte Betingelser, opfordres til usfortøvet at møde mig i deres Hovedlejr ved Council Bluffs, hvortil jeg begiver mig forat forhandle med deres ledende Mænd og forat modtage og organisere den Styrke, som tilsigtes rejst.

Jeg vil modtage alle sunde, legemsdygtige Mænd fra 18 til 45 Aar.

S. Allen,

Kaptain ved 1ste Dragonregiment.

Mormonernes Lejr ved Mount Pisgah, 138 Mile øst for Council Bluffs, den 26de Juni, 1846.

Anmærkning. Jeg haaber at fuldende Organiseringen af denne Bataillon sex Dage efter min Ankomst til Council Bluffs eller ni Dage fra Dags Dato."

Hjæraadet i Mount Pisgah behandlede det militære Sendebud med studeret Spøflighed, men Gjenstanden var af stor Betydning til at de turde vove endog blot at ytre en Mening i Fraværelse af deres Leder, Kaptain Allen blev derfor forsynet med et Introductionsbrev til Brigham Young og Autoriteterne i Hovedkvarteret, og et særskilt Sendebud affendtes af Apostlen Woodruff for at forberede Præsidenten paa Regjeringens Agents Ueriude.

Vi komme nu til en Epoke i Mormonernes Historie, hvorom der er blevet fattet to modstridende Anskuelser, hvoraf maasse ingen er ubetinget korrekt. Det er Kaldelsen af en Mormon Bataillon forat tjene Nationen i dens Krig mod Mexiko, saaledes som fremsat i det ovenfor meddeelte Dokument. Den ene Anskuelse er, at Regjeringen, tilskyndet af saadanne Mænd som Senator Benton fra Missouri søgte at tilintetgjøre eller idetmindste svække Mormonerne ved at berøve dem femhundrede af deres bedste Mænd i deres Udvandring og midt i

Indianernes Land, medens den anden er, at Regjeringen tilsigtede deres Velserd og Være. Sandheden er, at nogle faa hæderlige Herrer, lig Oberst Thomas L. Kane, havde denne Hensigt, men det er ligesaa sandt, at det store Flertal hjerteligt ønskede deres Udelæggelse, medens Senator Douglass og mange andre Politikere, der i denne store Udvandring af Mormonerne henimod Pacific-Kystlandene saa det snarreste og virksomste Middel til at fratrive Mexiko Kalifornien, begunstigede Kaldelsen af Bataillon for derved at befordre den nationale Erobring, uden at bryde sig om, hvad der senere blev af hine heltmodige Mænd, som forlode deres Familier i Ørken, eller om disse Familier omkom eller ej. Ydermere ere Mormonernes Ledere i Besiddelse af hvad der synes at være bestemte Beviser for, at efterat Præsident Polk havde udstedt „Draabet“, erholdt Senator Benton det Løfte af ham, at dersom Mormonerne skulde vægre sig ved at efterkomme Kaldelsen, skulde de Forenede Staters Tropper forfølge, afhjære og adsprede dem. En saadan Overenskomst var skurktagtig over al Beskrivelse, thi at have adspredt Mormon-Pilgrimene paa hint Tidspunkt vilde have været at overgive et helt Folk til den grusomste Martyrdrød.

I hvilketomhelst Lys end Sagen betragtes, saa viser den, at Brigham Young var en Statsmand, og at Mormonerne var et i det Væsentlige loyalt og fædrelandskjærligt Folk, og dersom vi antage den mørkeste Anskuelse, hvilken paa det bestemteste bekræftes at have været den herskende i hint Øjeblik, saa staar Brigham Youngs mesterlige Statsklogt og Mormonernes Handlemaade som et af Historiens mest ophøjede og forudseende Exempler. (Forts.)

Blandinger.

En „Guds“ Begravelse. Kongeriget Siam har nylig mistet en af sine Guder, en hvid Elefant. (Hvide Elefanter betragtes der som hellige og tilbedes som Guder.) Den var 108 Aar gammel og døde i sit Tempel, omgivet af de Præster og Kammerherreer, der ene vare befuldret til dens Betjening, og hvis Beskyttelse det var at rædde den Sufferør samt anden Føde i Guldkar, samt pryde den med guldbroderede og perlebefatte Smykker. Kongen af Siam, der selv betragtes som en Gud, var den Gæst, for hvem Gude-Elefanten bøjede knæ. Begravelsen af Elefanten var, skrevet der i India Times, i højeste Grad storartet. Buddhaiske Præster forrettede Sørgegudstjenesten. Tre levende hvide Elefanter gik med i Processionen, der aabnedes af Basunblædere og hvori en uhyre Mennekkemasse deltog. I Ligtoget gik ogsaa Guden Kongen, omgivet af sine fornemste Hof- og Embedsmænd. Da Toget naaede den Flod, ved hvilken Siams Hovedstad er beliggende, saaes 40 i Dagens Anledning med Flag rigt smykkede Fartøjer ligge i Linie udenfor de 60000 ligeledes med Faner og Flag rigt smykkede Buse; Gude-Elefanten nedsendtes i Strømmen med en Mængde Ceremonier.

Dampskibet „Sphinx“s Brand og Forlis. Om denne uhyggelige Begivenhed, hvorved 500 Tsjerkesser bleve kvalte, foreligger der nu de nærmere Omstændigheder. „Sphinx“, et østerrigsk Dampskib, havde 2500 Tsjerkesser ombord og blev den 5te Marts under Cypern overfaldet af en Storm, der tiltog til en Orkan. Søen rejste sig snart; en stærk Bølge traf Skibet og skuldede 40 Tsjerkesser overbord, og Tilstanden blev saameget uhyggeligere, som Skibet ikke lystrede Roret og blev lælt. Om Aftenen saae man en stærk Røg stige op af Forlugen; et Forsøg paa at bringe Binden agterind mislykkedes, da Skibet ikke vilde styre; Maskinen blev stoppet, og hele Opmærksomheden henvendt paa at slukke Ilden. Tsjerkesserne, der vare nede i Skibet, styrtede op paa Dækket, og da der blev en Standsning i Tilstrømningen, raabte man ned i Skibet for at faa at vide, om der vare flere levende dernede. Den tætte Røg forhindrede ethvert Forsøg paa at redde de Halvkvarte nede i Skibet, og da det altfaa kun gjaldt om at redde Folkene paa Dækket, bleve Lugerne lukkede for at forhindre Ildens Udbredelse, en Forsigtighedsregel, hvis Rigtighed selv Tsjerkesserne indrømmede. Hele Natten blev der øst Vand i Skibet, der efterhaanden var dreven paa Grund. Om Morgenen begyndte Udfibningen, og som man vel kan begribe, var det ingen let Sag for Kapitainen paa „Sphinx“ at holde Orden paa et Par Tusind Tsjerkesser. Da de fleste af disse vare komne iland, og da Ilden syntes at være dæmpet, lukkede man Lugerne op, og de tilbageblivende Tsjerkesser gæve sig til at slæbe sigene af de kvalte, ialt 500, op paa Dækket. Under denne uhyggelige Forretning vakktes deres Vilje mod Kapitainen og Besætningen, og Enden derpaa blev, at Skibet blev forladt af disse efter Samraad med Mudiren paa Strandingsstedet, der kun havde to Mand til sin Raadighed mod de truende Tsjerkesser. Mudiren var saa opmærksom at give Kapitainen en Beskrivelse med, og efter otte Timers mæjsommelig Marsche naaede han og Besætningen den nærmeste By. Der vil blive gjort Forsøg paa at bringe „Sphinx“ af Grunden.

Indhold.

Tale af Ældste Joseph F. Smith 225. Ulynlige Paavirkninger 229. Redaktionens Bemærkninger: De sidste Dage 232. Notitser 235.	Korrespondance 235. Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetssløb 237. Blandinger 240.
--	--

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
 Lorenzengade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. C. Bording.